

De ware koning en andere verhalen van meester Karel

De ware koning

Er was eens een koning met een hele mooie naam: Hij heette Immanuel. Immanuel was een goede koning. Als hij iets beloofde, deed hij het ook. De mensen hadden allerlei mooie namen voor hem bedacht, ze noemde hem wel 'Vredesvorst', of soms ook wel 'Vader'.

Die koning had twee zonen. De oudste was een knappe jongen, hij was sterk en hij was slim. De mensen dachten dat hij de ideale opvolger van hun oude koning zou worden. Hij heette Vladimir, dat betekent 'heerser van de wereld'. Hij ging op sport, paardrijden en judo. Hij werd ook officier in het leger van de koning, kortom, hij deed van alles om zich voor te bereiden op z'n toekomst als koning. Z'n broertje heette Abel. Abel betekent: zuchtje, beetje lucht. Dat zag je ook wel als je naar hem keek. Hij was klein, zwak, niet zo mooi jongetje. Die zou vast nooit koning worden dachten de mensen. Abel zelf hield ook helemaal niet van die stoere dingen die zijn grote broer altijd deed. Hij ging niet naar judo, hij reed geen paard. Hij werd ook geen officier. Toen koning Immanuel oud was en een van zijn zonen nodig had om te regeren, kwam Vladimir in een gouden koets naar het paleis gereden. Dat had iedereen ook verwacht.

Vladimir ging direct op het balkon staan, waar de koning altijd stond als het feest was. Hij zei tegen de mensen: "Ik heb van mijn vader nu alle macht gekregen. Zorg ervoor dat iedereen op de hele wereld dat weet. Ik ben koning van de hele wereld. Laat iedereen zich dus aan mijn wetten houden. Ik, Vladimir van de wereld, heb gesproken."

Tjonge, wat kon die Vladimir de dingen mooi zeggen. De mensen waren allemaal diep onder de indruk en deden voortaan alles wat Vladimir zei.

Hij was zo machtig dat hij alles kon bepalen: wat het brood kostte, hoe duur de benzine was, wat voor huis je kreeg, wie er honger moesten hebben.

Hij was echt de baas over iedereen. Alleen over zijn broer was hij niet de baas.

Hoe kan dat nou, zullen jullie denken. Die Abel was toch een zwakkeling die niet had leren paardrijden en niet op judo was geweest en zo? Die heeft zo'n machtige koning er toch zo onder? Dat dachten er meer, maar het zat zo: Toen Vladimir al die lessen kreeg, ging Abel steeds naar de stad. Hij praatte met mensen die het niet zo goed hadden. Met de mensen die honger hadden, die ziek waren en geen dokter konden betalen, die geen huis hadden of geen baan en daarom maar dief of bankrover waren geworden. Abel kon die mensen niet direct helpen, daarvoor was hij inderdaad te zwak, te onbelangrijk, maar hij kon wel heel goed luisteren. Zo werd hij heel verstandig en kon goed raad geven.

Vaak zag je hem op een heuvel zitten, terwijl er allerlei mensen naar hem toe kwamen. Ze vroegen hem raad en hij gaf antwoorden, die je niet verwachtte. Zo vroeg iemand wat die moest doen als een soldaat hem een klap gaf. Mocht hij dan terug slaan? "Dat moet je in ieder geval niet doen, want dan wordt zo'n soldaat pas echt kwaad", zei Vladimir dan. "Vraag liever of hij nog steeds kwaad is of dat hij je nog een klap moet geven om van zijn kwaadheid af te komen. Dan zul je zien dat zo'n stoere bink niet meer weet waar hij het moet zoeken."

De mensen die naar hem zaten te luisteren moesten wel hard lachten, als hij zoiets zei, maar het maakte ze ook blij. Op de een of andere manier werden ze er ook sterker van. En ze riepen zelfs: "Abel, wees jij onze koning. Maak maar korte metten met al die soldaten en al die mensen die zo goed weten hoe het moet." Abel wilde dat helemaal niet. "Zo'n koning hebben jullie nu, één die korte metten maakt en weet hoe het moet en die iedereen de wet voorschrijft. Zo is Vladimir immers. Ik zou een heel ander soort koning

willen zijn. Een koning waarbij de zwakken en de mensen die niets hebben de kans krijgen om mee te regeren. Er moet een eind aan alle ellende komen." Toen werden alle mensen weer stil. "Weet je," ging Abel na een tijdje verder, "Vladimir is dan wel de baas van de hele wereld, maar er is niemand die van hem houdt.

Hij is bang. Bang dat iemand hem zal willen vermoorden. Daarom heeft hij zo'n heel groot leger nodig, van wel 100.000 man. Want als je bang bent, ben je zwak. En als je zwak bent, heb je een groot leger nodig. Bij die 100.000 is er niet één die van hem houdt. Wij zijn met veel meer, met miljoenen, wij hebben samen verdriet, wij worden samen kwaad en wij maken samen plezier. Daarom lijken wij alleen maar zwak, maar we zijn samen heel sterk."

Toen begonnen de mensen te roepen: "Abel, de zoon van koning Immanuel, is onze koning. Leve koning Abel!"

Nu waren er dus twee koningen, de machtige Vladimir en de zwakke Abel.

De nieuwe koning Abel; zei: "Ja als iemand die zwak is, zo wil ik wel jullie koning zijn en die van iedereen die niet rijk of machtig is. Zo heb ik van mijn vader óók alle macht gekregen. Wees dus niet bang voor die machtigen, want zij zijn de echte zwakken, omdat ze altijd bang zijn.

Vrienden, ik heb ook een opdracht voor jullie, net zoals mijn broer die had: 'trek de wereld in en maak van alle mensen vrienden. Wie klein of zwak is, wie niet meetelt, dat zijn de mensen die ik mijn vrienden wil noemen.'" Steeds werd koning Abel onderbroken door gejuich en door zingende mensen, maar hij zag toch kans om alles te zeggen wat hij wilde zeggen. "Vrienden, het zal niet makkelijk zijn. Want vrienden worden kun je niet dwingen. Je kunt niet tegen iemand zeggen: wordt mijn vriend of anders...

Je moet tegen de mensen zeggen hoe fijn het is vrienden te hebben en een vriend voor anderen te zijn, en je moet laten merken hoe leuk het is. De mensen waar jullie mee in contact komen willen natuurlijk weten waarom jullie vrienden van hen willen maken. Dan moet je zeggen: Wij doen dat in de naam van Koning Immanuel en in de naam van zijn zoon, koning Abel en in de naam van hun geest. Zij hebben ons opgedragen vrienden te zoeken in alle uithoeken van de wereld. En vrienden, ik ga mee op reis. Ik zal altijd in de buurt zijn tot de hele wereld alleen maar vrienden kent."

Er ware mensen die zeiden: 'Allemaal woorden, Vladimir is toch nog steeds de baas' Er waren er ook die zeiden: 'Hij is de echte zoon van zijn vader, hij is een Vader, een Vredevorst. Zijn vriend wil ik wel zijn. En samen vierden al die nieuwe vrienden een groot feest. En sindsdien vierden de vrienden van Abel ieder jaar opnieuw feest op de dag dat Abel hun koning werd, op Pinksteren.